mekek valamennyien tüdőgyengék a silány, nem embernek való táplálkozástól.

— A legnagyobb fiam, aki támaszom lehetne, 18 éves, de *súlyos tüdőbajt* kapott, Budapesten ápolják, — mondja szinte letargikusan, fel sem emeli fáradt tekintetét. Két kisebb gyermeke, aki iskolát végzett, tanonc, a fiú műbútorasztalosnak készül, a leányka pedig masamódnak. Egy 17 éves leánya a bőrgyógyászati klinika konyháján dolgozik.

— Ezeknek talán biztos már a jövőjük — folytatja —, de a kisebbek nevelése nagyon nehéz. Fájdalmas látni egy anyának, ha *gyermekei egyre gyengébbek, soványabbak és ahelyett, hogy fejlődnének, csak visszamaradnak*.. Nem tudom táplálni őket, sehol semmi segítség.

Vígasztalni próbáljuk és segítségünkre siet egy másik asszony is: *Halász* Józsefné, akinek *hét élő gyermeke van* — három meghalt —, a férje városházi altiszt. Csengő hangon emeli fel szavát a szerencsétlen Varga Illésné mellett s elmondja, hogy semmiféle támogatást nem kap, mert nyomorúságos kis otthona *olyan ragyogóan tiszta*, hogy megtéveszti azokat, akik a nyomort felmérni jönnek . . .

— A férjem keres úgyan a városnál — fordítja a szót magára —, de 18 éves fejjel a harctérre ment és ott egy sereg súlyos kórt szerzett. *Már hat ízben operálták*, a keresménye az utolsó fillérig elmegy orvosságra, patikára. Egyetlen szobában lakunk kilencen addig, amíg a város ki nem utalt végre számunkra egy kislakást.

— Én mégsem panaszkodom, mert látom, hogy más sokgyermekes anyák még nálam is sokkal rosszabb helyzetben vannak. Csak az a kívánságom, hogy figyejenek fel végre azokra, akiknek sorsa már-már elviselhetetlen kereset, munka és támogatás hijján s 8—9 gyermekükkel együtt az éhhalállal küzdenek.

A Stefánia-Szövetség segít, ahol tud

Még egy *nyolcgyermekes anya* mondja el panaszait: *Áradi* Áronné, aki két kis ikergyermekét tartja karján. Az ikerlánykák nyolc hónaposak, a legidősebb fia 18 éves, katona. Férje nem dolgozhat állandóan, mert beteg, ő maga is szív- és gyomorbajos. Nagyon súlyos a helyzetük, csak a Stefánia-Szövetség segít rajtuk, amennyire módjában van. Mert sok a segítségre szoruló, rengeteg inséges család vár arra, hogy a *fehér kereszt* segítsen rajtuk . . . Valamennyien, szinte kórusban mondják:

— *A szegénység nem szégyen, csak fáj . . . Mi tudjuk, mennyire fáj . . .*

Panaszkodnak a népkonyhára, hogy ehetetlen az étel, amit kapnak, a gyermekeik többízben megbetegedtek tőle, úgy, hogy inkább tejet kérnek, vagy száraz kenyeret esznek, mint a népkonyhai ebédet. A másik általános panasz a háziurak ellen szól, kilenc gyermekkel lakást kapni lehetetlenség. *Simák* Erzsébet fővédőnő, a szerencsétlen anyák jótevő angyala elmondja, hogy az egyik sokgyermekes család földbevájt barlanglakásban lakik valahol Tápé alatt, mert a városban nem tudtak egy fedélhez jutni.

*

Vasárnap délelőtt 11 órakor szép ünnep készül a sokgyermekes anyák számára a Rókusi tornacsarnokban. Kitüntetést és pénzjutalmat — 25—50 pengőt — kap 25 sokgyermekes családanya. Ezt az ünnepet valóban fényessé kell tenni számukra. Nyiljanak meg a szívek és tisztelegjünk a névtelen hős asszonyok előtt! (c. p.)

Kerékpárosok!
Elsőrendű kerékpárokat engedményes árban részletre adom. Gumikat alkatrészeket most filléres árban kaphat **Szántó Sándor** 7 nál Szeged, (Kiss D. sarok) Kiss u. 2.

Tatai préselt koksz, tatai tojásszén
tatai gyöngyszén, koksz, tüzifa. Elsőrendű minőségben kályha és takaréktüzhely fűtéséreminden mennyiséget házhoz szállit:
Vértes szénkereskedelmi részvénytársaság
Boldogasszony sugárut 17. szám. Telefon 19-58.

Játék

Sánta, mankós gyerek ment az utcán. A nap öregos barázdákban tört meg arcán: ez az arc nem gyereké volt. Talán igy béna lábbal jött ez a fiu a világra s nyomorultságát nem gyógyitotta, csak megmutatta a mankó. Az évek szenvedése benne ült a szemében, rátelepedett az arcvonásaira. Öreg volt ez a kisgyerek, olyan öreg, amilyen csak a mai gyerekek tudnak lenni.

Előtte az uton gömbölyü kavics feküdt. Kis, szürke, alig észrevehető kődarab. Olyan apró, kikerülhetetlen semmiség, mint a világ nagy problémái. Az utcai forgatagban olyan jelentéktelen dudorodás, mint egy repülőgépnek a kinai Nagy Fal.

A béna gyerek megállt a kavics előtt. Rátámaszkodott a mankójára és beteg lábával belerugott a kódarabba. Az továbbgurult, megállt és továbbra is jelentéktelen kavics maradt. De a gyerek, az örök játszani, rugni, hadonászni akaró nyomorék öreg gyerek a lendülettől elvesztette egyensulyát. Mankója kirepült a hóna alól, a beteg láb nem birta el a sovány testet s a fiu végigzuhant az aszfalton. Feje nagyot koppant az uttesten, karjai szétestek, mintha láthatatlan keresztre feszitették volna őket. Merev lába remegve emelkedett néhány centiméterre az ut fölé s mankója, mint leszakadt testrész feküdt nem messze az ájult, mozdulatlan gyerektől. S ez a gyerek, ez a különös arcu ember groteszk szimboluma volt a világ frenezisének..

Gyerekek vagyunk. Öregarcu aggastyánlelkü, béna gyerekek. Lépni sem tudunk támaszték, mankó nélkül. Minden szó, minden mozdulat, amellyel gyógyitjuk, hitegetjük egymást és önmagunkat, nem enyhiti, csak megmutatja a nyomorultságunkat, a betegségünket. Lassan, vagy gyorsan haladunk az örök uton a végtelen végzet: a sir, a halál felé. Kis kavicsok feküsznek előttünk, ki lehet kerülni, rájuk lehet lépni, sőt néha föl lehet emeleni és zsebretenni őket Emléknek, olcsó kincsnek; olyan szépek, olyan szinesek, érdekesek voltak a békés napragyogásban. Kis, jelentéktelen kődarabkák, alig észrevehető problémák. Nem bántának, véletlenül maradtak ott az uton. Talán éppen egy utépités szállitókocsijáról estek le és senkit nem bántott, hogy lehullottak, hiszen a kocsi tele van apró kavicsokkal. Nem veszi észre senki a hiányt. Ülne, ülne a kavics az ut közepén s najnalban, mikor még üres az utca; öreg, dolgozó munkásember rásöpörné a lapátjára és ujra sima lenne az aszfalt.

De mi szeretünk játszani. Szeretünk ütni, rugni s minden megérdemelt öregségünk ellenére bennünk van a gyerek kiszámithatatlan türelmetlensége. Alig állunk a lábunkon, de rugni akarunk. Alig látunk — szemünket nem a nap, hanem a tüz gyengitette meg —, de mindent észre akarunk venni s mindent nagyobbnak látunk, mint a dolgok valósága.

S a nap problémákba, ezekbe a kis kavicsokba belerugunk. Hadd guruljon, hadd üsse meg más benne a bokáját, hadd repüljön neki a kő egy kirakatnak, hadd találjon el egy másik embert, hisz az is nyomorék. S a játék megbillent bennünket, elvesztjük az egyensulyt, elbukunk. Kezünk széttárul mintha keresztre feszitették volna, mozdulatlan arcunk az égre fordul; soha nem néztük, mert kavicsokat lestünk az uton. Saját fájdalmunkat nem érezzük többé, hisz ájultak vagyunk. A télek bennünk van, de értelmetlenül. Zuhanunk esünk valami feneketlen szakadék ismeretlen sötétjébe; valahol mélyen véresre, halottra zuzódott szét a lelkünk koponyája.

S fekszünk az uton. Bénábban, mint amilyen bénák eddig voltunk: tehetetlenné tett a szédülés, — nyomorultabban, mint amilyenek eddig voltunk; vakká tett az ájulás, most már semmit nem látunk, se napot, se szint, se mozgást se életet . . .

*

A gyerek előtt kocsi állt meg. Sietős dolga volt a kocsisnak; munkába ment, hogy pénzt, kenyeret vigyen haza. Dolgozó, dolgozni akaró ember volt s éles hangon kiáltott a járókelőkre:

— Vigyék már el, sietni kell, dolgom van..

A gyerek, a szerencsétlen, játékoskedvü gyerek utjában állt a dolgozóknak. Az élet tempója nem ismer könyörületet, a munka tempója az életet akarja ismerni. Nem áll meg, mert nem is állhat meg a játék előtt. A munka győz, s aki játszik, az elájul és néha keresztülmegy rajta, vagy elviszi egy szekér . . . (maron.)

Gumiharisnya
227 fájós, dagadt és viszeres lábakra készen és mérték után HÖFLE Klauzál tér 3 sz. Gyógyhaskötők, sérvkötők, suspenzorok raktára.

Ötévi fegyházra itélték a gyilkos nagyanyát és a felbujtó anyát

(A Délmagyarország munkatársától.) Medgyesi Erzsébet és özv. Medgyesi Józsefné csanádapácai lakosok voltak annak a bünpernek vádlottjai, amelyben pénteken hozott itéletet a szegedi itélőtábla Curry-tanácsa. Medgyesi Erzsébet január 12-én fiugyermeknek adott életet. Az ujszülöttet özv. Medgyesi Józsefné leánya felbujtására meggyilkolta. A napszámosasszony a kisgyermeket először megfojtotta, majd amikor már nem volt benne élet, a kemencében elégette. A vad kegyetlenséggel végrehajtott gyilkosság után özv. Medgyesi Józsefné leánya segitségével elásta a holttest maradványait.

A gyilkosságot a szomszédok fedezték fel és jelentették a csendőrségnek. A leányanya és anyja a csendőrség előtt beismerő vallomást tett. Medgyesiné és Medgyesi Erzsébet bünügyében elsőfokon a törvényszék itélkezett. Medgyesi Erzsébet mint felbujtót 6 évi, Medgyesi Józsefnét mint tettest 5 évi fegyházra itélte.

A tábla a pénteken megtartott tárgyaláson 6 évről 5 évre mérsékelte Medgyesi Erzsébet büntetését, özv. Medgyesi Józsefné büntetését helybenhagyta. A tábla itélete még nem jogerős.

Fájdalomtól megtört szivvel jelentjük, hogy forrón szeretett apánk, nagyapánk,

Schönfeld Miksa

85 éves korában f. hó 15-én elhunyt. Temetése vasárnap délelőtt 10 órakor lesz az izraelita cinteremből.

Nemes Miksáné szül. Schönfeld Rózsa Szeged, Kelemen Sándorné szül. Schönfeld Mária Románia, dr. Székely Menyhértné szül. Schönfeld Bella Románia, Vermes Mihályné szül. Schönfeld Gizella Orosháza, gyermekei, vejei, unokái, dédunokája és nagyszámu rokonság.